

Sõna

Vaata, sulle tuleb su kuningas, õiglane ja aitaja! Sk 9,9

Mõte

Huvitav, millal on ajaloos olnud mõni „hea kuningas“? Ükskord peeti Jeesust nõnda heaks kandidaadiks, et rahvas püüdis teda vägisi oma kuningaks teha. See oli siis, kui ta oli imelisel viisil toitnud viis tuhat inimest. Kas see pole mitte kõige parem kuningas, kes imelisel viisil annab meile, mida ma tahame? Kuid Jeesus ei laskund end vägisi kuningaks kroonida. Ta tahtis rahvale midagi muud. Jumal ei tule ega tee meie eest tööd ära. Samuti ei soovi Ta nähtavasti korda teha vaid mingit lõiku me elust. Ta tahab, et me leiaksime taas tee Tema juurde, oma vanale õiguslikule kohale. Aga mida meie tahame?

Palve

Issand Jeesus, tule oma väega ja valmista meid sinu riigi jaoks, kes sa koos Isaga ja Püha Vaimuga valitses igavesest ajast igavesti. Amen

Pisitasa, tasapisi
jäätub rabajärve vesi.
Tasapisi, pisitasa
kasvab järveveele lisa

Tasa-tasa, pisi-pisi
hanguvad kõik molekulid,
pisi-pisi, tasa-tasa
igitahke olekuni.

Nii ka mina tasapisi,
tasapisi, pisitasa
tulen sinu juurde isa,
tasa-tasa, pisi-pisi.

See on Vladislav Koržetsi luuletus, mis sobiks kirjeldama novembrimeeleolu ja adventiaja algust.

Kuid adventiajal me ootame seda, kuidas Isa tuleb oma laste juurde. Jõulu ajal sünnib Ta maailma inimesena, et jagada meiega inimeseksolemise kogu suurust ja selle koormat.

Adventiaeg kuulutab: me ei ole üksi jäetud! Jumal tuleb maailma Naatsareti Jeesusena, et kanda ära kogu maailma kogu patu. Ja meie, inimesed, saame oma eludest teha seeläbi midagi suuremat, kui see muidu oleks.

Õnnistatud adventiaega!

Piiblivõti

Oregaano

“Nad ütlesid, tõsta oma silmad oregaano väljade kohale ja õpi nägema Issand loodut, seda, kus abi sulle tuleb. Eks abi tule taevast ülevalt nagu taim sirutub kevadel välja mullast.”

(Meister Eckhart)

Oregaano on vürtsika järelmaitsega maitsetaim. Legendi kohaselt tunti seda juba Vanas-Egiptuses. Oregaanoga maitsestati läätsetoite, soolaliha.

Botaaniliselt on oregaano madala kasvuga puhmas taim, noored oregaano lehed on nätked, ümara kujuga. Vanal taimel varred puituvad. Oregaanol korjati Egiptuses ainult värskeid, helerohelisi lehti. Seda tööd tegid vallalised tütarlapsed.

Lehtede sorteerimine oli aeganõudev, sest vanad lehed toidu maitsestamiseks ei sobi. Vanad lehed muutuvad lihtsalt päikesevalguse mõjul kibedaks. Orgaano sisaldab vähesel määral eeterlike õlisid, kaaliumi ja magneesiumi.

Poisid Vanavabriku tänavalt.

XII osa

Vahur Pihlakas jõudis vana füüsika-õpetaja juurest koju läbimärjana, aga kirikuõpetaja sõnad olid mehe tõsiselt mõtlema pannud. Joonast ei olnud veel tagasi. Kus ta siis ometi läks, rumal poiss?

Ta oli just rätikuga juuksed kuivatanud ja riidedki vahetanud, kui kuulis välisuksel nõrka koputust. Vahur jäi kuulatama, ei, ta ei saanud seda ju ometi ette kujutada. Ta läks koridori ja avas väliukse, Diina Hummelasele, Toivole ja nägemispuudega Holgerile, kelle käes olid CD plaadid.

„Tere, kas Joonas on kodus?“ küsisid noored, kui nad mugava köögilaua taga istet olid võtnud.

„Ei, ei ole. Ma isegi jõudsin veidi aega tagasi. Mida ma teile pakkuda võin, armsad noored? Mahla? Kohvi? Mulliga vett?“

„Mulliga vett, palun.“ tuli noorte huultelt vastus.

Kui klaasid jaheda joogiga lauale said, alustas Holger juttu:

„Teate, onu Vahur, mina olen Joonase peale viimasel ajal väga palju mõtelnud.“

„Või nii?“ imestas Joonase isa.

„Ehk ei ole teil, meist noortest kuigi head arvamust, aga me kõik kolmekesi saame aru, et nii teil kui Joonasel on praegu keerulised ajad. Me tulime vaatama, kas saame kuidagi abiks olla? Ma tõin mõned CD ka ühes. Saab kuulata.“

„Vaata, Holger, see kõik on ju väga kena, aga Joonas, noh ta kaotas just oma vanaisa, papa, kellega ta oli väga lähedane ja tal on oma leinaga praegu nii palju tegemist, et vaevalt ta muusika kuulamisest väga hooliks.“

„Sel juhul on meil teile hoopis teine ettepanek.“ Toits võttis jutujärje üle ja teised jäid teda põnevusega kuulama:

„Juba ülehommel sõidan ma Tartusse. Tädi Margaret lubas mulle õppeajaks tuba, aga minu õde Diina jääb siia ja võiks teid Joonasega kaks korda nädalas abistamas käia.“

Vahur Pihlakas jäi Toivole üllatunud silmadega otsa vaatama. Ja, ta ju teadis, et sellel noormehel oli Nõgesnõmmel kahtlane kuulsus, aga näe kus, Joonasele sõber, oskab teine vist küll olla. Nad rääkisid veel saabuvast sügisest, kirikuõpetaja Ploompuust ja Holger oli täiesti kindel, et nende kõigi abiga saab Joonasel olema kergem kõige sellega toime tulla. Ainult ühest asjast ei saanud Vahur aru. Kõige selle juures oli Diina Hummelas jäänud väga vaikseks, ta põskedele ilmus isegi kerge häbipuna ja Vahur ei saanud aru, mis suhted Joonase ja selle kena ning pisut salapärasena tunduva tütarlapse vahel olid. Muidugi ei saanud ka neiu ise veel kõigest aru.

Ta oli noor ja esimene armastus ei olnud teda siiani veel tabanud. Nüüd jätkas Vahur juttu ja tõi tagatoast oma viimseid maastikumaalid noortele vaatamiseks: „Maalimine on ka väga rahustav tegevus. Keegi tark kunstnik, mu armsad noored, on kunagi öelnud, et värvidesse ja lõuendile saab kanda kogu oma tunde maailma, kuid ärge minult tema nime küsige. Ka mina ei ole kõiketeadja. Suured kunstnikud nagu Vincent William van Gogh või Sandro Botticelli löid oma kõige paremad kunstiteosed just neil aegadel, kui neil oli vaimselt kõige raskem. Botticelli näiteks ammutas inspiratsiooni antiikmütoloogias ja reisidest. Mõistma ja ostma aga hakati tema töid alles pärast tema surma. Seega ükski kunstnik ei ole kuulus oma elu ajal.“

„Ja, onu Vahur. Ma kaks nädalat tagasi lõpetasin just kuulsa itaalia kunstniku Peter Paul Rubensi eluloo. Legend räägib, et ta läks jalgsi Bolongast Rooma, et seal siis joonistamist ja maalikunsti õppida. Head inimesed võtnud ta sellel teekonnal oma vankritele. Kes andnud tüki leibagi, kes mett,“ lisas Holger, et oma teadmistega hiilata.

„Nii, aitab nüüd tänaseks kunstiteemadest, mõtleme parem ühiselt, mida me veel Joonase heaks saaksime ära teha,“ lausub Toits otsustavalt.

Samal ajal astus Joonas Pihlakas eeskoja uksest sisse. Ta juuksepehmakas oli sadanud vihmast veel märg, nina tilkus ning jalatsid porised. Suur oli ta üllatus, kui ta kõiki oma sõpru köögilaua taga istumas nägi. Noormehel tulid liigutuspisarad silma.

„Näed siis, peastüüdlane ise jõudis ka viimaks kohale. Kus sa olid siis?“ küsis Toits rõõmunoot ja pilge hääles.

„Sellega on nüüd korras. Härra Tungal lubas homme siia tulla ja isa, ära küsi minult, miks. Ta ütles, et ta tahab selle segaduse meie ja tema vahel korda ajada, et ta on selle pärast väga palju oma südant valutanud ja, et ta tahab, et elu võiks edasi minna.“

Need sõnad tulid Joonase suust nagu paisu tagant ja köögis jäi korruga väga vaikseks. Vahur pakkus pojale istet ja ütles siis tõsiselt:

„Poeg, ära hoiä meid teadmatuses. Ta on ikkagi su vanaonu. Alusta kohe päris algusest. Nägin, ju kuidas sa talle kätega vehkides midagi hoogsalt selgitada püüdsid.“

Nüüd Vahur vakatas ja kirus end mõttes. Ta oli end eneseteadmata pojale välja rääkinud. Mis nüüd küll edasi peab saama?

Järgneb...